

מסורת הש"ס

(א) נכורות כט, (ב) כ"ח נח.
[תוספתא דשבת פ"ח
תוספתא כ"ח פ"ח].
(ג) ש"ך לדף י: (ד) פ"ד
ה"ג, (ה) (דברים ד)
(ו) (שמות יט, ו) (ז) ש"ך
לע"ב].

הנהגות הב"ח

(א) גמ' כאשר נז"ה ה' אלהי מה אני: (ב) שם תחילה בשבת אבל שוין בראשון: (ג) ד"ה ד"ה רב אמר ובי' קמחני ליה השמר: (ד) ד"ה ר' יוחנן וד"ה נקטן משום דקא מהני הד"ה השמר הס"ד ומינה נקטן במחק: (ה) ד"ה תריך ובי' נקטן קמחי משום: (ו) ד"ה הללסם ה"ה ומישי שרי כ"ל ומינה דקמחי במחק:

מוסף רש"י

[illegible]

פירוש הרא"ש

במקום שנואצין שכר עץ
המקרא. ולא היה מלמדו
כחכם הרי הוא מוחל לו
על השכר ומתהוה: בא
פסקא. שלטום טעוין שכר
על המקרא ולא על המדרש
ולא קמתי ליפסק: מה אני
בהבנה. לוי אחי ללמד
אחכם כחכם כמו שהוא

רע"ז

והוא קא שמעט לן. מחנ' דאפי' במקום שטעלין שער וכו'. ולהכי לא ילמדנו מקרא הדאילי ושרי למשקל שער אס מלמדו בחנם מהי שיהי מן השער שהיה לו לימן: ר' אבמר. מאי טעמא התיירו למשקל שער מן המקרא? מפני שאין טעלין שער אלא על שער שימור שמשמרין התינוקות שאין מניחין אותן לללא ולעסוק בדברים בטלים ולא שער ילמדו המקרא וקטנים ולזכרין שימור למיין מקרא ולא גדולים ולהכי לא ילמדנו מקרא לקטנים בחנם הדאילי ושרי למשקל עליהו שער קמהי (א) השער שהיה לו לימן אצל מלמדו מדרש קטנים אין לומדים מדרש אלא לגדולים ולגדולים לית להו שער שימור ולא קמהי ליה כלל ולהכי שרי: רבי יוחנן אומר שער פיסוק טעמים. שקיל מנייהו שמלמדס ניקוד טעמים והוא שער מני למשקל ופיסוק טעמים איני אלא במקרא

וְהָיָה לֹא יִלְמְדוּ מִקְרָא: (ו) בָּקְשׁוּ.
 (מֵשׁוֹם דָּקָא מֵהֵי יָהּ שְׁמִינָה לֹא אֵת
 הַשְׁכֵּר) מִרְצֵן מִתְנִי' דְּקִמְנִי לֹא יִלְמְדוּ
 מִקְרָא: (ז) בָּקְשׁוּ מֵשׁוֹם דָּקָא מֵהֵי
 יָהּ שְׁמִינָה לֹא אֵת הַשְׁכֵּר שְׂדִיָּה לֹא
 יִלְתֵּן: וְהִי קִמְנִי לֹא יִלְמְדוּ מִקְרָא
 לְקַטְן. בְּהַגֵּם מֵשׁוֹם דָּקָא מֵהֵי יָהּ
 שְׁכֵר הַשְׁמִימִר אֲכָל אֵת הַיָּד גְּדוֹל
 מִלְמְדוֹ לֹא וְלִבְנֵי מִקְרָא דְּגוֹל מֵשׁוֹם
 דְּלִיבִיו לֹא תִרְץ שִׁמּוֹר וְלֹא קִמְנִי יָהּ
 וְלִבְנֵי גַמִּי הוֹלִיל וְלִבְנֵי תַּהֲשֵׁה הוּא
 מִשְׁמַרְט וְלִיכֵא שְׁכֵר שִׁמּוֹר: לֹא קוֹרִין
 בְּתַחֲמִילָה בְּשַׁבָּת. בְּתַחֲמִילָה לְלִמְדָּם
 בְּתַחֲמִילָה בְּשַׁבָּת דְּכִדּוּ שְׁלֵל מִלְמֵד
 מֵעוֹלָם אֲכָל שׁוֹנִין בְּרֵאשׁוֹן כְּלוּמַר
 דְּכִדּוּ שְׁלִמְדוּהוּ כְּכֵר פֶּסַע רֵאשׁוֹנָה
 וְלִמְדִים אוֹתָן פֶּסַע שְׂמִיָּה בְּשַׁבָּת. וְלֵהִי
 קִמְנִי בְּרֵאשׁוֹן דְּרִיבּוּתָא קִמְנִי אֶ"פ

שלא למדורו התינוקות אלא פעם אחת שוין: כשנא למאן דאמר
 שבר פסוק טעמים. שרי למשקל: היינו דאין קורין כתיבא בשבט.
 דהואיל ומעולם לא למדו דבר זה אלא עכשיו אינו נלמדו אלא
 בשבר ואחי למשקל שבר בשבט. אבל שוין עשדרי אינו בלא שבר:
 אמאי שוין בראשון? אפילו שוין לא דהא איכא שבר שימור דשבט
 ואחי למשקל שבר בשבט: **הכלפא פיא.** ⁽¹⁾ דקדמתי ומישרי שרי:
 דמיא השובר את הפועל. שנתא לו שברו של כל יום: לשבור
 את התינוק. מטומאה: לשבור את הורעים. לזרך העומר:
 אם

מקרא לנגדול דלח צבי שימור דלרס אסור דס"ל דסיסוק טעמים דלח
מיון דקיי"ל דרס ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן נקטינן דלפי' מגדול שרי ל
סנ לא יגמרו מקרא וכו' אלל למאן דלמר סכר שימור [גדול כר
דלף על גב דקטן אוכל גבולות אין ב"ד מליון להפרישו אפילו לא לל
לכינוי מקרא. לו דלח צבי שימור לבנו ממי אש"י דכשו שימור לא מ
שכס. מה שאל קרלו מייחסם לבנו שרי בראשון אין קרלו פס
כשלמל למד סכר פיסוק טעמים היינו דאין קורין כחכילה כשכס. ל
אין קורין כחכילה כשכס דשכר שכס אסור אלל שוין בראשון משוי
קורין וכו'. כלומר מלי ריכס בין פס דלשויה גשיה הכי השכר אינו
כששוין: בלעלם היא. שחכילי שכר יום השכס ככלל שר שר היא
גבי הפסל ממי קרס ההסח דכס שמיאלא מים מן המעין קרס
גבי תשמרין אפס קורס הכהה העומר. הכי מפסל לה רש"י וקדס

[illegible]

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

ר"ח

לז.

אמר שמואל במקום שנוטלין שכן על המקרא ואין נוטלין שכן על המדרש על המדרש לא שרי ליה למשקל. וראה צעירי דה"פ המדינה מותר ליטול שכן על המקרא ולא על המדרש כדמפרש ואזיל מיהו ים מקומות שמחמירין על עמלם שלא ליטול שכן אפי' על המקרא כדי שלא יבא ליטול מן המדרש

וזאתו מקומות אפילו מקרא יח
 ללמדו שזר כיוון שהחמירו על עמלן
 למהו איך רשעיו יגדלו שזר וזה
 ליה מקרא כחדש לכל המקומות
 אלא דמתי' מתוקמה במקום שטעין
 שזר על המקרא כלומר שלא החמירו
 על עמלן ואפילו נחתו מקום על
 המקרא דוקא הוא שזר למשקל ומה"ע
 לא ילמדו דכיון שטעין עליה שזר
 אם תלמודו בחסם נתאם מהיה אכל
 על המדרש לא שזר למשקל דמדמינא
 אסור דמפרש ואפילו הלכך י' תלמודו
 מדרש בחסם לא מהי ליה ולא מידי
 דאגרא לא מחייב ביה ולימוד גופיה
 נמי לאו הנאה הוא דהנהו לאו
 ליהנות נתנו: ולענין הלכה קיימא
 לן הכי נעלם המדרש לא שזר למשקל
 מיהו ה"מ שזר לימוד אכל אגר עטלה
 שזר והכי אימא דירושלמי' דגרסינן
 הכס יוכל אף על מקרא ותרגום
 תם ח"ל חוקים ומשפטים וזקוק
 ומשפטים חוקים תלמודים בחסם לאו
 חסם תלמודים בחסם מקרא ותרגום
 וכן חמי תמיא נקבין אגריהון אמר
 ש"י ידן נ"י שישמעאל שזר עטלן
 נטעין: חמי' שזר מדרש דלא דכסיב
 ואפיו' נוס' ה' בעת הדין. האי קרא
 מייתי לאשמעין דמשה נטעוהו ללמוד
 חורה לישלח: וכסיב רחא למדי
 א"ס חוקים ומשפטים כאשר לוגי
 כ' כלומר שזר ללמוד בחסם דאי
 א"ס

ללא כאשר זוני אחאי קאי' לזיכא למימר בשכר דזיכוי לימא כאשר
זוני וכי זנוהי בך לא סגינא דלא לישקול אגרא וליכא למימר נמי
בדמאכר זוני הכי קאמר כאשר זוני ולא מעמיא אני אומר דודאי ישראל
לא היו מספקין בך דהא כתיב: נמי וזאמנו לעולם אלזא ויח' ה"ק
בכשר זוני ללמד בנאס: **אמר בך בנאס.** מהאי קרא גופי:
אמר שר שימור. דמסתמא לומדי מקרא קטנים וזריני שימור
ומש"ה נהי דאגר לימוד אסור שכר שימור שרי: **ורבי יוחנן אמר**
בשימור פיוק טעמים. שמעמדין להם טעמים לזא' מדאורייתא וינאו
הלך לא הוו בכלל חוקים ומשפטים. ואיכא בין רב לרבי יוחנן ללמד
ויא' אגר שימור שרי משאם שכר פיוק טעמים. הלך לעיני הלכה
ולרבי זכריה ויהי מקרא וכן הכי דברי הרמב"ם: "ל פני" מהלכות נדרים:
והא איכא נטר נפשיה: **בטקן.** דהוי האי מודר קטן.
ופין ליה בדידי וכשמלמדו הכי הוא מהנהו: **ואם היה גדול מלמד לו**
ר טפ מן את בניו ואת בנויו: מיסיבי פיוקות לא קורין **בכחילה**
לפני השבת שוין אותו בשבת אש"פ שהיא חזרה ראשונה:
שעקר השכר אינו אלא על קריאה ראשונה שטרחה מרובה ומש"ה
דאחוראי לא שקלי אגרא: **אלא למאן דאמר שכר שימור אמאי אין**
ללא על השימור וכי היכי דאיכא שימור בכחילה הכי נמי איכא שימור
ס: **לשומר אם הפיוק.** שהוי מגדלין פיוקות בחלרות הבניות על
ר הפרה: **לשומר הפרה.** פרה אדומה: **אם הורעים.** לנזר עומר
ופקד הזהב (ב"מ דף נח.) **לסיכך אם אכדו אינו חייב בכחירו.**
אם

שומר ושתי הלחם נשביעית אם שוכר ליומי אין נותנין לו שכר דמיחוי כמקח ומתן

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

ל א מיי פ"א מהל' מ"ח
ה' ו פס"ו מהלכות
נדרים הל' ו סמג עין יכ
וסמג לארץ רמב"ם טו"ש
י"ד ס"ר רמב"ם ר"פ ו פ"י
רמא סעף ו וס"י רמ"ו
סע"י ה':

ל"א ב מיי פ"ב מהל'
ת"ת ה' ב טו"ש
י"ד סימן רמא סעף יד:
ל"ב ב מיי פ"ו מהל' שבת
הל' כ סמג לארץ
סה טו"ש"י ח"ח סימן שו
סעף ד:

תורה אור השלם

1. ואחי צדק ה' בעת
ההוא ללמד אתכם
חקים ומשפטים
לעשותכם אתם בארץ
אשר אתם עברים שמה
לרשתה: דברים ד ה

2. ראה למדתי אתכם
חקים ומשפטים כאשר
צונו ה' אליה לעשות כן
בקרוב הארץ אשר אתם
באים שמה לרשתה:
דברים ד ו

תוספות

[illegible]

ולא מדי: היינו רוצים קודם
הוא ומה לי פעם שניה לעולם
עדה המצטרפת שומרין אותה
כי אין לרשעים להאריך ימים:
למוד גנותיו והא אין גוטליס

